

Publicerad 2016-10-04 13:18 av Anders Johan Borgström

referens om vanta-mörkret

<https://sv.wikipedia.org/wiki/Vantablack>

tar en Vanta-mörk ton

en man ser någonting försvinna.

glasögonen reflekterar en knapp ljus, tunt är det.

som en blek stjärna i en gammal kartbok, en sådan som lös upp

i mörkret efter att man hållit den mot sänglampan.

den infinner sig sen bara tomhet i blicken och

ögonen tar en Vanta-mörk ton.

de blir alltför svarta.

nästan, smärtsamma att ser på.

Orfeusövergiven stannar mannen här,

resterna av ljuset, försvinner in i ögonhålorna,

bakom glaset.

där finns det inte ens ögon längre.

ingenting,

kan inte reflektera.

(på annan ort)

Eurydike köper sig nya skor.

som hon går in i bläckmörker.

rymden som inte rymmer något,

den är både mannen och Orfeus nu bekanta med.

dock, så för det dem inte precis närmare den som gått dem

båda förbi.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Anders Johan Borgström med Poeter.se id #37183 innehar upphovsrätten